

Calais a La Manche-csatorna felől

Negyedik nap: 2011. november 6. vasárnap

Végre megpihenhetünk. Nem kapkodjuk el a felkelést, dél körül jár az idő, amikor eszünkbe jut, hogy talán meg kellene reggelizni. Felkelünk, körülnézünk, hol is vagyunk tulajdonképpen. Hát... sok látványosságban nem lesz részünk, az biztos. Mellettünk ugyan, van egy kis város, de gyalogosan nem lehet megközelíteni, mert a benzinkúttól kerítés választja el a települést, és nem akarjuk megkockáztatni az összeütközést a francia rendőrséggel. Lehet, hogy rossznéven vennék, ha kerítést másznánk városnézés ürügyén. Az idő is rossz. Megállás nélkül esik az eső, csontig hatoló a nyirkos hideg. Úgy döntünk, menjen csavarogni, akinek két anyja van, és mind a kettő édes.

Nekünk meg, így legalább van időnk egymással foglalkozni. Huszonegy éves házasságunk alatt soha nem töltöttünk még együtt ennyi időt egyhuzamban, pláne nem ilyen szűk helyen. Épp itt az ideje, hogy felfrissítsük emlékeinket és egy kicsit romantikus színezetet adjunk az utazásunknak.

Az idő annak ellenére gyorsan telik, hogy igazából semmi érdemlegeset nem csinálunk. Már legalábbis olyat nem, ami

„társadalmi szempontból” hasznosnak minősülne. Azért, hogy ne teljen el hiába a nap mégse, végre normálisan elpakolunk. Így, hogy mindennek megtaláljuk a helyét, egészen kényelmesen elférünk a kamionban. Rájövünk, hogy remekül tudunk együtt dolgozni (hiába, a huszonegy év, mégiscsak huszonegy év!): édes kettesben, közösen készítjük el a reggelit, ebédet, vacsorát.

Kajálás után Attila, az általa összeszerelt „csapnál”, ami egy elzárható, csapos hordót takar, elmosogat, én fenn a fülkében eltörölgetem a feladogatott, elmosott edényeket. Ahogy telnek a napok, egyre ügyesebbek vagyunk ezen a téren. Már én sem borítom fel minduntalan a gázt, nem ejtek le mindent, és nem a ruhámra tálalom az elkészült ételt, hanem a tányérba, és az esetek többségében onnan is kerül elfogyasztásra az élelem, csak kevés százalékban landol a földön.

A „nagytakarítás” után „mozizunk” egy kicsit, és, hogy hangulatosabbá tegyük a programot, az alsó ágyon – ami egy embernek is szűköcske – összebújva nézzük a filmet. Ó, áldott romantika! Az összebújás – keskeny ágy kombó eredménye, hogy a film végén sajgó derékkal állunk fel mind a ketten. Hiába, a romantikázásnak ára van, meg kell fizetni! Ez esetben az ár nyögés, jajgatás, és meggyötört derék. Szerintem megérte.

Éjnek évadján, arra ébredünk, hogy valaki veri az ajtót. Életem párja halált megvető bátorsággal ugrik fel, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy bizony most móresra tanítja a rendzavarót. Harci kedvéből erősen lejjebb ad, amikor meglátja, hogy a zörgető nem más, mint a rendőrség. Ajaj, mi történhetett? Választ kapunk arra a délelőtt még teljesen jogosan feltett kérdésre, hogy miért kell oly szigorúan őrizni a benzinkutat. Megtudjuk, hogy négy olyan kamionra

bukkantak, amiben pakisztáni menekülteket csempészték. Ezért a razzia. Minden egyes kamiont átvizsgálják. A fiatal rendőr hihetetlen fürgeséggel pattan fel a rakomány tetejére, végig kúszik rajta, majd miután meggyőződik, hogy nincs a platón egyetlen pakisztáni sem, elnézést kér, további jó éjszakát kíván, és megy, hogy a még békésen alvó sofőrökre hozza rá a frászt. Mint utóbb kiderül, Calais környékén sem a rendőri razzia, sem az illegális bevándorlók kamionban történő bújócskázása nem szokatlan. Attila elmondja, hogy már tíz évvel ezelőtt is nagyon kellett vigyázni, mert könnyen embercsempészet vádjával találhatta szembe magát a gyanútlan kamionos. A helyzet azóta nem csak, hogy nem javult, de inkább romlott. Ráadásul, az angol hatóságok, kizárólag a „szállítókat” veszik elő, őket büntetik meg. A titokban, a platón megbújó bevándorlók menedékjogot kapnak, pénzt az újrakezdéshez. A sofőr pedig börtönbüntetés. Évekre szólót.

Ötödik nap: 2011. november 7. hétfő

Még egy nap a benzinkútnál. Milyen programot találjunk ki? A romantikából is megárt a sok. Főleg a derekunknak és az elmacskásodott végtagjainknak. „Szerencsére”, a telephelyen elfelejtették megjavítani a fűtést, így életem párjának máris akad munkája. Elég reménytelen a helyzet, de felveszi a kesztyűt, és próbálja megoldani, hogy ne fagyjunk meg az éjjel. Azt nem mondom, hogy repkednek a mínuszok, de lényegesen kevesebb fok tartózkodik kint, mint egy fűtött szobában. Viszont, ha nem sikerül megjavítani a fűtést, akkor a fülkebéli és a szabad levegőn lévő fokok, seperc alatt kiegyenlítődnek. Én magam, szeretek hűvösben aludni, de amikor az ember lányának az orra már inkább hasonlít egy

tajtékpipára, mintsem egy érzékszervre, azt azért már én is erős túlzásnak érzem.

Míg Attila fűtésszerelőnek képezi magát, engem homlokon cuppant a múzsa, és neki kezdek az útinaplónak. Egyre erősebben érzem: könyv lesz ebből, akárki „meglássa”! Közben kellemes zenét hallgatunk. Megpróbálom rávenni nyakig olajos, retkes páromat, hogy táncoljunk a kamionban, de nem igazán vevő az ötletemre. Szerinte egy kicsit hülyének nézne, aki látna, a rendőrök meg tutira megszendáztatnának, és miután teljesen józannak találtatunk, valószínűleg hatóságilag rendelnének mellénk elmeorvost, de az is biztos, hogy közútra a többi közlekedő védelmében nem engednének ki gyalog se, nemhogy kamionnal. Mondjak tehát le a táncikálásról! Jobb a békesség.

Most már hosszú a várakozás, és tudjuk, hogy csak reggel indulhatunk tovább. Néha-néha kimegyünk a kútig, „levegőzünk”, és dühöngünk, hogy miért nem a spanyol tengerparton ért a negyvenötórás pihenő. Hát, ebben most nem volt szerencsénk. De tulajdonképpen, panaszra nincs okunk. A társaság jó, bohóckodunk, nevetgélünk, lágy dallamos francia zenét hallgatunk, nézzük, ahogy a golyóálló mellénybe öltözött rendőrök igazoltatnak minden kamionost. Van még házi kajánk, így arra sincs gondunk, hogy mit együnk. Attila beállítja az összes GPS-t, én meg írok, írok és írok... Kivételesen jól jön, hogy nem kicsit vagyok grafomán. Majdcsak eltelik a nap. Lassan, vánszorogva halad, de halad...

Itt még elég későn kezd sötétedni, cserében későn is világosodik. Holnap biztos, hogy izgalmasabb napunk lesz, főleg, ha háborgó tengeren kell átkelnünk...